

שרה ויכה ז"ל

חורף תשס"ה, שעת קבורה סוערת

האם אנחנו זוכרים את שרה מצטחקת? אני זוכרת.
שרה בשבילי היא אמא של אסתר ויכה אבל היא לא רק זה –
שרה ויכה היא שרה לבית ברנר, שכל משפחתה נכחדה בשואה. הנה, הנורא מכל
התחיל בה – סבל ויסורים והמון כאב היו מנת חלקה - אפילו חלקה את אהבת
נעוריה באלמנות מאד מאד צעירה ומוקדמת והיא כבר אמא של דרורה.

ואח"כ הגיע אליהו – איש טוב ונעים הליכות, שקט וצנוע – ידים שעושות הכל –
והוא בשבילה משענת ובית למשפחה חדשה – אסתר ויאיר – ויש חום ודאגה
ומסירות – ושרה צעדה אחר ילדיה – והייתה גאה על נכדיה ובהם, על היותם כאן
בארץ, בניצחון הגדול על הדורס והחומס ההוא משם.

האם אנחנו זוכרים את שרה מצטחקת?
אני זוכרת. הייתה הולכת בצעדים צפופים, די מהירים, לכיוון המחסן והכל-בו
ומקום העבודה. הידיים – כפות ידים יפות ומסודרות, שער לבן, לפעמים תכלת –
והייתה צוחקת ושואלת – מה נשמע? ואז הייתה אוחזת בשרוולו של הנשאל ומנסה
לספר קצת מה היה, ואיזה כבוד יש לה מהילדים, ואיזה הצלחות. ורק שנהיה
בריאים. ואף פעם לא הבנתי את פשר הדאגה הזו, החרדה וההליכה אחר הילדים –
אבל היא, שאיבדה הכל בתופת הנוראה – רצתה להיאחז ביש, בחדש, במשפחה,
בדירה הקטנה והצנועה ובשכונת הפולנים... זוכרים?

אי, אי, אי שרה. "אם היו עינויים, הם הפליגו אליך", וזה הזמן לזעוק – "די! אני
רוצה הביתה לגן העדן".

אז הנה באה השעה. אתמול הגיעו דרורה, יאיר ואסתר, ונפרדו ממך – ובקשו רשות
לתת לך להיאסף אל בני משפחתך שלא זכו – ואל אליהו.
כבוד גדול ואהבה קיבלת מדרורה, אסתר ויאיר – ובעבור שהם ממשיכי קו החיים,
יזכרוך וינצרו את נשמתך לטובה – לשקט ולשלווה.

אני זוכרת אותך מצטחקת – אף על פי ולמרות הכל – וכך את בתמונת חייך, בחיי.
היי שלום – אמא של בת כתה...
אמא של דרורה, אסתר ויאיר – סבתא שרה.

ממני, בהבנה ובשקט
שרה'יה שרון